

М. Карпа

ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНЦІЇ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ: ТЕРИТОРІАЛЬНО-ОРІЄНТОВАНИЙ ПІДХІД

Визначено місце та роль територіального критерію у контексті формування компетенції органів публічної влади. Обґрунтовано питання місцевого значення як складових елементів компетенції органів публічної влади. Зазначено та дано обґрунтування основним проблемним питанням у процесах формування та реалізації компетенцій органів публічної влади щодо вирішення питань місцевого значення.

Ключові слова: компетенція, органи публічної влади, територіальний критерій, питання місцевого значення.

На сьогодні актуальною залишається проблема оптимізації співвідношення централізації і децентралізації управління певною територією та державою загалом; поєднання інтересів територіальних громад із інтересами держави, що, своєю чергою, визначає необхідність функціонування місцевого самоврядування в Україні, насамперед у частині компетенції відповідних органів та її співвідношення з компетенцією органів державної виконавчої влади на певному територіальному рівні [1]. У низці правових актів зазначені рішучі кроки щодо реформування місцевого самоврядування: 1 квітня 2014 р. Кабінет Міністрів України своїм розпорядженням ухвалив Концепцію реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [2]; 17 червня 2014 р. було прийнято Закон України “Про співробітництво територіальних громад” [3]; 5 лютого 2015 року прийнято Закон України “Про добровільне об’єднання територіальних громад” [4]. Оминаючи політичну складову усіх етапів проведення децентралізаційних процесів, сформована їх мета реалізуватиметься у визначенні та закріпленні нових повноважень за громадами, що в нормативному полі вимагатиме нових змін та перегляду питань щодо територіально-адміністративного устрою, префектив, розпорядження земельними ресурсами, концепції та практики місцевого самоврядування в Україні тощо. Йдеться не тільки про передачу повноважень, але й про внесення змін у компетенції та статусні характеристики органів публічної влади, що потребує як концептуального їх визначення, так і розробки нових механізмів для забезпечення нормативно-правового та структурно-організаційного функціонування. Територіальний чинник є одним із визначальним у частині окреслення повноважень органів публічної влади, визначення та розподілі предметів відання (у деяких дослідженнях – предметів врядування, що не є синонімічними на думку автора).

Мета статті – визначити особливості формування компетенції органів публічної влади з позиції застосування територіально-орієнтованого підходу, встановити місце та роль територіального критерію у частині формування компетенцій органів публічної влади.

Об’єктом дослідження є компетенція органів публічної влади. Предметом дослідження є територіально-орієнтований підхід до визначення компетенції органів публічної влади.

Для цього поставлені такі завдання:

– визначити місце та роль територіального критерію та виокремити його серед інших визначальних критеріїв у контексті формування компетенції органів публічної влади;

– обґрунтувати питання місцевого значення як складові елементи компетенції органів публічної влади, визначити їх роль як формуючих факторів;

– зазначити основні проблемні питання у процесах формування та реалізації компетенцій органів публічної влади щодо вирішення питань місцевого значення.

Дослідженню у сфері визначення та розвитку компетенцій органів публічної влади та її складових присвячено значну кількість праць науковців. Серед них: Б. Андресюк, М. Корнієнко, В. Кравченко, С. Майстро, М. Пітцик, О. Сушинський та інші, які визначають особливості забезпечення розподілу повноважень між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування [5 – 9]. Значна кількість науковців схиляються до думки, що існує невизначеність компетенцій органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади. Питаннями удосконалення системи державного управління, розвитку системи місцевого самоврядування займалися: В. Бабаєв, В. Бакуменко, І. Дробот, О. Іваницька, В. Куйбіда, Ю. Куц, М. Латинін, Т. Лозинська, В. Мамонова, А. Мерзляк, Ю. Молодожен, О. Мордвінов, В. Наконечний, О. Руденко, С. Саханенко, О. Сушинський, Ю. Шаров та інші. Щодо вивчення окресленої проблематики фахівцями юридичної сфери можна виокремити напрацювання щодо питань співвідношення централізації, деконцентрації, децентралізації влади (В. Авер'янов, С. Погорілко, А. Селіванов, Ю. Тихомиров), щодо питань повноважень місцевого самоврядування (В. Погорілко, С. Сergyin), щодо питань регіонального розвитку (О. Корогич, Н. Нижник, С. Романюк). З позиції визначення компетенцій органів публічної влади через визначення змісту правових конфліктів, зокрема компетенційних спорів, до окресленої проблематики підходять: Ю. Барабаш, Ю. Георгієвський, Г. Кобилянський [10, 11].

На сьогодні актуальним питанням є оптимізація співвідношення централізації і децентралізації управління певною територією та державою загалом, що виокремлює питання територіального критерію як одного з визначальних щодо практики реалізації компетенцій органів публічної влади. Питання місцевого та державного значення на сьогодні є предметом дослідження багатьох вчених різноманітних галузей, оскільки їх виокремлення визначає функціональне навантаження діяльності тих органів публічної влади, до компетенції яких вони належать. Територіальні критерії частково визначені у формуванні функціонально-організаційної структури органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування; потребують всебічного вивчення та аналізу, зокрема в частині розмежування компетенцій органів публічної влади, визначення питань місцевого значення, формування публічної політики на локальному та регіональному рівнях.

Територіальний критерій визначення компетенції органів публічної влади неможливо розглядати в чистому вигляді, оскільки виключити повністю вплив інших критеріїв як теоретично, так і практично складно. Серед інших критеріїв, які впливають на формування компетенцій, можна виокремити: інституційні, функціональні, галузеві, предметно-об'єктні.

В інституційному аспекті здійснення публічної влади в широкому розумінні може втілюватися усіма організаціями публічного сектора: органами державної влади (тобто не лише виконавчої, але й законодавчої та судової влади), органами місцевого самоврядування. У контексті здійснення публічної служби за одним із підходів є

зарахування працівників державних та комунальних підприємств до виконання публічних функцій. Основою положеннями при зарахуванні до публічної служби дослідники у такому підході вбачають виконання публічних завдань. У вужчому розумінні в інституційному аспекті публічною службою вважають службу в органах державної влади та органах місцевого самоврядування [12]. У ст. 3 Закону України “Про державну службу” наводиться конкретний перелік інституцій, які за своїм функціональним навантаженням формують загальнодержавну компетенцію. Серед них:

- 1) Секретаріат Кабінету Міністрів України;
- 2) міністерства та інші центральні органи виконавчої влади;
- 3) місцеві державні адміністрації;
- 4) органи прокуратури;
- 5) органи військового управління;
- 6) закордонні дипломатичні установи України;
- 7) державні органи, особливості проходження державної служби в яких визначені

ст. 91 цього Закону;

- 8) інші державні органи [13].

Зрозуміло, що територіальна компетенція інституцій формується безпосередньо інституцією та її територіальними підрозділами (управліннями, службами тощо). За функціональним критерієм можна виокремити виключну компетенцію, загальну, спеціальну, суміжну. На думку І. Бачило, функції належать як складові елементи до компетенції органів виконавчої влади і визначають, що робить орган. Таким чином, функції потрібно розглядати як правове явище [14]. Г. Шамарова стверджувала, що в якості елементів компетенції органу управління виступають не самі функції як такі, а покладені безпосередньо на нього: по-перше, загальне право (керуваного об’єкта) і обов’язок (перед державою) виконувати певні функції, а по-друге, комплекс конкретних прав і обов’язків (повноважень), які необхідні для реалізації цих функцій [15].

З позиції системного підходу можна стверджувати, що основними формуючими чинниками компетенції органів публічної влади є зазначені функціональний, інституційний, територіальний. Доцільно трактувати схему “функція – інституція” як таку, що співвідноситься як передумова до формування статусних характеристик інституцій публічної влади та загалом їх діяльності. Законодавчо визначено, що у разі якщо більшість функцій центрального органу виконавчої влади складають функції з надання адміністративних послуг фізичним і юридичним особам, центральний орган виконавчої влади утворюється як служба. У разі якщо більшість функцій центрального органу виконавчої влади складають функції з управління об’єктами державної власності, що належать до сфери його управління, центральний орган виконавчої влади утворюється як агентство. У разі якщо більшість функцій центрального органу виконавчої влади складають контрольно-наглядові функції за дотриманням державними органами, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, юридичними та фізичними особами актів законодавства, центральний орган виконавчої влади утворюється як інспекція [16]. Запропонований приклад фіксації та використання основних функцій центрального органу виконавчої влади вказує на певні зв’язки та схеми основних формотворчих чинників та складових компетенцій. Отже, запропонована схема логічно набуває продовження до вигляду “функція – інституція – статус – компетенція” у форматі і як алгоритм функціонального навантаження конкретних інституцій, і як передумова до

формування їх компетенцій, і як логічна схема формування компетенції органів публічної влади.

Територіальний чинник окреслює підвідомчість, субординаційні зв'язки, тяжіє до структурно-організаційного визначення діяльності інституцій. Відповідно до Конституції України, народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування (частина друга ст. 5) [17]. В Основному Законі України встановлено, що місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України (частина перша ст. 140). Виходячи з цих конституційних положень, у системному зв'язку з положеннями ст. 6 Конституції України про те, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 26.03.2002 р. визначив політико-правову сутність органів місцевого самоврядування, які не є органами державної влади, а є представницькими органами, через які здійснюється право територіальної громади самостійно вирішувати не будь-які питання суспільного життя, а питання саме місцевого значення, тобто такі, які передусім пов'язані з життєдіяльністю територіальних громад і перелік яких визначено у Конституції і законах України (пункти 4, 5 мотивувальної частини Рішення № 6-рп/2002 від 26.03.2002 р. у справі про охорону трудових прав депутатів місцевих рад) [18].

Такі ж положення закріплені у ст. 4 Європейської хартії місцевого самоврядування, яка встановлює, що головні повноваження і функції органів місцевого самоврядування визначаються конституцією або законом; органи місцевого самоврядування в межах закону мають повне право вільно вирішувати будь-яке питання, яке не вилучене із сфери їхньої компетенції і вирішення якого не доручене жодному іншому органу; повноваження, якими наділяються органи місцевого самоврядування, як правило, мають бути повними і виключними [19].

Науковці зазначають про необхідність закріплення на конституційному рівні положення про те, що місцеве самоврядування є визнаним і гарантованим державою правом та реальною спроможністю територіальної громади самостійно, у власних інтересах та під свою відповідальність або відповідальність органів і посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення на підставі і в межах Конституції та законів України [20]. Конституційне закріплення такого положення сприяло б закріпленню статусу територіальної громади та сприяло розвитку компетенцій на місцевому рівні.

В Основному Законі України передбачено форми та засоби реалізації права територіальних громад на місцеве самоврядування і вказано, що органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території (частина перша ст. 144) [21]. На основі цього положення Конституції України у відповідному законі визначено, що у формі рішень рада приймає нормативні та інші акти (частина перша ст. 59). Проаналізувавши функції і повноваження органів місцевого самоврядування, врегульовані Конституцією України та іншими законами України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що органи місцевого самоврядування, вирішуючи питання місцевого значення, представляючи спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ та міст, приймають нормативні та ненормативні акти. До нормативних належать акти,

які встановлюють, змінюють чи припиняють норми права, є локальними, розраховані на широке коло осіб та застосовуються неодноразово, а ненормативні акти передбачають конкретні приписи, звернені до окремого суб'єкта чи юридичної особи, застосовуються одноразово і після реалізації вичерпують свою дію. Такий висновок узгоджується із правовими позиціями Конституційного Суду України, викладеними у рішеннях № 20-рп/2001 від 27.12.2001 р. [22] у справі про укази Президії Верховної Ради України щодо Компартії України, зареєстрованої 22 липня 1991 р. (абзац перший пункту 6 мотивувальної частини), № 2-зп від 23.06.1997 р. [23] у справі про акти органів Верховної Ради України (абзац четвертий пункту 1 мотивувальної частини).

Отже, у широкому розумінні муніципальні інтереси можна поділити на групи, що виникають у сфері місцевого самоврядування: інтереси території; інтереси територіальної громади; інтереси груп самоорганізації; інтереси конкретного жителя. На думку вчених, за громадами потрібно закріпити визначення пріоритетів їх розвитку, затвердження найвагоміших правових актів, посилити роль місцевої законотворчості. Необхідно значно розширити компетенції рад базового рівня та місцевих голів, які обираються на основі загального, рівного, прямого виборчого права. Важливим напрямом розвитку компетенцій місцевого самоврядування є прийняття галузевих нормативно-правових актів у галузі житлово-комунального господарства, будівництва тощо [24].

Доцільно зазначити, що в нормативному та практичному полі виникають суперечності та неоднозначності щодо питання предметів відання як складових компетенцій органів місцевого самоврядування, їх визначення, фіксації в нормативному полі, використання у практиці управління. Найперше постає питання визначення предмета відання на місцевому рівні. Законодавець закріпив за цим змістовим визначенням поняття “питань місцевого значення”. Змістовими характеристиками питань місцевого значення можна вважати, що питання: мають пряме і виключне відношення до конкретної території (місцевий рівень) – територіальний чинник; мають матеріальну форму (матеріальне чи процедурне визначення) – предметний чинник; передбачають управлінську дію – процесуальний чинник. Для характеристики процесуального чинника з позиції розкриття матеріального чи процедурного чинника доцільно ґрунтуватися на повноваженнях як на структурному елементі компетенції.

Предмет відання місцевого самоврядування – це сфери місцевого життя, в межах яких діє передбачений законом, а отже і юридично компетентний у них орган. Кожний орган місцевого самоврядування повинен мати свою власну сферу діяльності. Тому правове регулювання компетенції цього органу – це, насамперед, визначення тієї сфери місцевого життя, в якій діє цей орган самоврядування. Отже, предмет відання як структурний елемент категорії компетенція є способом юридичного зазначення тих сфер місцевого життя, які визначаються як предмет власних дій органу місцевого самоврядування.

Складність виникає найперше через відсутність законодавчо визначення питань місцевого значення. Існування конституційно-декларативного визначення цього поняття створює значні проблемні ситуації як у практиці, так і у теорії публічного управління. Через це виникають проблеми перерозподілу функцій суб'єктів публічної служби, створюються різноманітні співвідношення компетенцій суб'єктів через невизначеність цієї складової компетенції. Існують пропозиції, відповідно до Європейської хартії місцевого самоврядування, щодо однозначного закріплення положення про те, що з

приводу закріплення питань місцевого значення органам та посадовим особам місцевого самоврядування, територіальним громадам надаються всі функції та повноваження, крім тих, які закріплені за органами державної влади Конституцією та законами України.

Відсутність законодавчого визначення питань місцевого значення як основного об'єкта діяльності муніципальної влади призвело до того, що в Україні функції та повноваження місцевого самоврядування закріплені за традиційно-галузевим принципом. Цей підхід був спрямований не на територіальну громаду, тобто не на жителів, як цього вимагає Конституція України, а на сфери місцевого життя, в яких є компетентними органи цих територіальних громад, та їх повноваження: виключні, власні (самоврядні), делеговані [25]. Враховуючи, що територіальна громада – основний носій функцій і повноважень місцевого самоврядування, вона, на думку вчених, має реалізовувати політичну, економічну, соціальну, культурну та екологічну об'єктні функції [26].

Публічним інтересом врядування є питання задоволення інтересів територіальних громад. Це ще одне визначення, яке можна віднести до предметів відання органів місцевого самоврядування як визначальне у контексті дослідження компетенцій. Адже спроможна територіальна громада – це територіальні громади сіл (селищ, міст), які внаслідок добровільного об'єднання здатні самостійно або через відповідні органи місцевого самоврядування забезпечити належний рівень надання послуг, зокрема у сфері освіти, культури, охорони здоров'я, соціального захисту, житлово-комунального господарства, з урахуванням кадрових ресурсів, фінансового забезпечення та розвитку інфраструктури відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

Зазвичай питання врахування публічного інтересу, а у цьому випадку – інтересу територіальної громади, має дорадче, консультативне спрямування. На сьогодні з метою врахування інтересів територіальних громад під час розроблення проекту перспективного плану уповноважені Радою міністрів Автономної Республіки Крим, облдержадміністрацією посадові особи проводять консультації з уповноваженими представниками органів місцевого самоврядування та їх асоціацій, а також суб'єктами господарювання та їх громадськими об'єднаннями [27].

Державна та муніципальна влада традиційно і до сьогодні орієнтується на розвиток сфер державного та місцевого господарства. Сучасні тенденції публічного управління зорієнтовують владу до визначення питань державного та місцевого значення, закріплення їх у нормативному полі, здійснення розмежування компетенцій органів публічної влади на місцевому рівні. Закріплення конкретних предметів відання на місцевому рівні (у вузькому сенсі – за об'єктним та територіальним принципом) суб'єктів публічної служби сприятиме розширенню самостійності суб'єктів на місцевому рівні, збільшенню децентралізаційних процесів, розмежує функції та повноваження органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, збільшить відповідальність територіальних громад, враховуватиме специфіку локальної території [28].

Територіально-орієнтований підхід до питання визначення та закріплення компетенцій органів публічної влади втілений у Постанові Кабінету Міністрів України № 258 “Про затвердження Типового положення про агенцію регіонального розвитку” [29]. Агенції регіонального розвитку вже успішно функціонують у таких провідних країнах, як Німеччина, Франція, Великобританія, Польща, Австралія, Канада. У своїх регіональних стратегіях розвитку більшість областей передбачають створення агенції регіонального розвитку, яка допомагатиме місцевій владі втілювати стратегію і

здійснювати заходи, передбачені планом з її реалізації. Але до цього часу не було урядового документа, який би визначав організаційно-правовий статус агенції, її основні права та функції, органи управління та джерела фінансування.

Агенції мають стати осередками співпраці між державним, приватним та громадським секторами, оскільки засновувати їх можуть обласні державні адміністрації, відповідні ради та неурядові організації як співзасновники. Очікується, що позитивний ефект від взаємодії та співпраці з агенціями регіонального розвитку отримують як прості громадяни, так і органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації тощо [30].

З березня 2016 р. діє Міжвідомча координаційна комісія з питань регіонального розвитку за участі керівників центральних і місцевих органів виконавчої влади, всеукраїнських асоціацій, наукових установ та інших учасників, задіяних у сфері регіонального розвитку. Комісія як консультативно-дорадчий орган Кабінету Міністрів України координуватиме діяльність органів виконавчої влади при формуванні та реалізації державної регіональної політики. Це сприятиме запровадженню так званого територіально-орієнтованого підходу, при якому міністерства спрямовуватимуть свої секторальні політики та заходи на розвиток регіонів із урахуванням специфіки кожного з них.

Відповідно до ст. 6 і 39 Закону України “Про місцеві державні адміністрації” [31], ст. 19 Закону України “Про засади державної регіональної політики” [32], Постанови Кабінету Міністрів України “Про затвердження Типового положення про агенцію регіонального розвитку” № 258 від 11.02.2016 р. [33], рішень обласних рад щодо Регіональних стратегій розвитку областей, на основі партнерства між приватним, державним та громадським секторами з метою реалізації проєктів розвитку територій із залученням внутрішніх та зовнішніх ресурсів створюються Агенції регіонального розвитку областей. На сайті Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України знаходиться інформація щодо створення Агенції регіонального розвитку. Станом на вересень 2017 р. 10 областей подали інформацію щодо їх створення [34].

Висновки

1. Територіальний критерій визначення компетенції органів публічної влади неможливо розглядати в чистому вигляді, оскільки виключити повністю вплив інших критеріїв як теоретично, так і практично складно. Серед інших критеріїв, які впливають на формування компетенцій, можна виокремити: інституційні, функціональні, галузеві, предметно-об’єктні. Територіальний чинник окреслює підвідомчість, субординаційні зв’язки, тяжіє до структурно-організаційного визначення діяльності інституцій.

2. Запропонована схема “функція – інституція – статус – компетенція” у форматі і як алгоритм функціонального навантаження конкретних інституцій, і як передумова до формування їх компетенцій, і як логічна схема формування компетенції органів публічної влади. Визначено питання місцевого значення як складові елементи компетенцій органів публічної влади. Предметом відання органів публічної влади вважаються питання державного та місцевого значення, у межах яких діє передбачений законом, а отже і юридично компетентний у них орган. Отже, предмет відання як структурний елемент категорії компетенція, є способом юридичного зазначення тих сфер життя, які визначаються в якості предмета власних дій органу публічної влади.

Змістовими характеристиками питань місцевого значення можна вважати, що питання місцевого значення: мають пряме і виключне відношення до конкретної території

(місцевий рівень) – територіальний чинник; мають матеріальну форму (матеріальне чи процедурне визначення) – предметний чинний; передбачають управлінську дію – процесуальний чинник. Для характеристики процесуального чинника з позиції розкриття матеріального чи процедурного чинника доцільно ґрунтуватися на повноваженнях як на структурному елементі компетенції.

3. Основними проблемними питаннями у процесах формування та реалізації компетенцій органів публічної влади щодо вирішення питань місцевого значення є:

- відсутність законодавчого визначення питань місцевого значення;
- існування конституційно-декларативного визначення цього поняття створює значні проблемні ситуації як у практиці, так і у теорії публічного управління;
- проблеми перерозподілу функцій суб'єктів публічної служби;
- виникають різноманітні співвідношення компетенцій органів публічної влади;
- повноваження місцевого самоврядування залишаються закріпленими за традиційно-галузевим принципом;
- зазвичай питання врахування публічного інтересу, а у цьому випадку – інтересу територіальної громади, має дорадче, консультативне спрямування;
- проблема розмежування компетенцій органів публічної влади на місцевому рівні;
- закріплення конкретних предметів відання на місцевому рівні (у вузькому сенсі – за об'єктом та територіальним принципом) органів публічної влади;
- проблема суб'єктності та статусних характеристик (зокрема в наданні відповідних повноважень, відповідальності, закріплення предметів відання) на місцевому рівні;
- проблема врахування специфіки локальної території.

Список використаної літератури

1. Кобилянський М. Г. Компетенційний спір як предмет юрисдикції адміністративних судів : дис. . . . канд. юрид. наук: спец. 12.00.07. К., 2014. С. 3, 4.
2. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України № 333-р від 01.04.2014 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p>.
3. Про співробітництво територіальних громад : Закон України № 1508-VII від 17.06.2014 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1508-18>.
4. Про добровільне об'єднання територіальних громад : Закон України № 157-VIII від 05.02.2015 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/157-19>.
5. Андрусюк Б. П. Місцеве самоврядування в сучасній Україні: проблеми і перспективи. К. : Стило, 2001. 223 с.
6. Корнієнко М. І. Місцеве самоврядування в Україні // Конституційне право України / за ред. В. Ф. Погорілка. К. : Наук. думка, 1999. 690 с.
7. Кравченко В. В., Пітцик М. В. Конституційні засади місцевого самоврядування в Україні (основи муніципального права) : навч. посіб. К. : Арарат-Центр, 2001. 176 с.
8. Сушинський О. І. Місцеві державні адміністрації: статус у контексті публічної влади. Львів : Вид-во ЛРІДУ УАДУ, 2002. 52 с.
9. Майстро С. В. Розмежування повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування. URL : <http://kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2012-1/doc/4/05.pdf>.
10. Георгієвський Ю. До питання визначення критеріїв розмежування компетенції органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. URL : <http://>

irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/viche_2014_14_3.pdf.

11. Кобилянський М. Г. Компетенційний спір як предмет юрисдикції адміністративних судів... – 210 с.

12. Публічна служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України / за заг. ред. Тимошука В. П., Школика А. М. К. : Конус-Ю, 2007. С. 11.

13. Про державну службу : Закон України № 889-VIII від 10.12.2015 р. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/889-19>.

14. Бачило І. Л. Проблеми інформаційного права // Праці Інституту держави і права Російської Академії наук. М. : Ін-т держ. і права АН, 2009. С. 146.

15. Шамарова Г. М. Основи державного та муніципального управління. М. : МФПУ Синергія, 2013. С. 44.

16. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України № 3166-VI від 17.03.2011 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3166-17>.

17. Конституція України. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

18. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Харківської міської ради щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 19, статті 144 Конституції України, статті 25, частини чотирнадцятої статті 46, частин першої, десятої статті 59 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні” (справа про скасування актів органів місцевого самоврядування) : Рішення № 7-рп/2009 від 16.04.2009 р. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v007p710-09>.

19. Європейська хартія місцевого самоврядування. URL : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_036.

20. Батанов О. Проблеми конституційної регламентації компетенції місцевого самоврядування в Україні та зарубіжних країнах // Право України. 2015. № 9. С. 111.

21. Конституція України...

22. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 139 народних депутатів України № 20-рп/2001 від 27.12.2001 р. URL : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v020p710-01>.

23. Рішення про укази Президії Верховної Ради України щодо Компартії України, зареєстровані 22 липня 1991 р. № 2-зп від 23.06.1997 р. URL : <http://zakon.rada.gov.ua>.

24. Майстро С. В. Розмежування повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування // Державне будівництво. 2012. № 1. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/DeVu_2012_1_33.

25. Батанов О. Проблеми конституційної регламентації компетенції місцевого самоврядування в Україні та зарубіжних країнах... С. 109.

26. Проблеми реалізації Конституції України: теорія і практика : монографія / за ред. В. Ф. Погорілко. К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. К. : А.С.К., 2003. С. 493; 503.

27. Про затвердження Методики формування спроможних територіальних громад : Постанова Кабінету Міністрів України № 214 від 08.04.2015 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-%D0%BF/paran10#n10>.

28. Карпа М. І. Визначення предметів відання як складових компетенцій органів місцевого самоврядування // Публічне управління: ціннісні орієнтири, стандарти якості та оцінка ефективності : матер. Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. уч. (26 травня 2017

р., м. Київ) / Національна академія державного управління при Президентів України. К., 2017. С. 22.

29. Про затвердження Типового положення про агенцію регіонального розвитку : Постанова Кабінету Міністрів України №258 від 11.02.2016 р. URL : <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=248941325>.

30. Регіони можуть створювати агенції регіонального розвитку. URL : <http://www.minregion.gov.ua/napryamki-diyalnosti/regional-dev/derzhavna-rehional-na-polityka/institutsiyne-zabezpechennya-regionalnogo-rozvitku/informatsiya-pro-spriyannya-institutsynomu-zabezpechennyu-regionalnogo-rozvitku/regioni-mozhut-stvoryuvati-agentsiyi-regionalnogo-rozvitku-oprilyudneno-vidpovidnu-postanovu-uryadu-2//>.

31. Про місцеві державні адміністрації : Закон України № 586-XIV від 09.04.1999 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/586-14>.

32. Про засади державної регіональної політики : Закон України № 156-VIII від 05.02.2015 р. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/156-19>.

33. Про затвердження Типового положення про агенцію регіонального розвитку : Постанова Кабінету Міністрів України №258 від 11.02.2016 р. URL : <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=248941325>.

34. Агенції регіонального розвитку. URL : <http://www.minregion.gov.ua/napryamki-diyalnosti/regional-dev/derzhavna-rehional-na-polityka/institutsiyne-zabezpechennya-regionalnogo-rozvitku/agentsiyi-regionalnogo-rozvitku/>.

*Стаття надійшла до редакції 28.09.2017
Схвалена до друку редколегією 16.10.2017*

М. Карпа

FORMATION OF THE COMPETENCE OF PUBLIC AUTHORITIES: TERRITORIAL-ORIENTED APPROACH

The article determines the place and role of the territorial criterion in the context of the formation of the competence of public authorities. The issues of local significance as components of the competence of public authorities are substantiated. There are indicated and given substantive and problematic issues in the processes of formation and implementation of the competencies of public authorities in solving local issues.

Key words: competence, public authorities, territorial criterion, issues of local importance.